

— Винаги? повтори въпросително Виоланта. — Тая дума е страшна. Аз нищо не обещавам.

— И ти си права! рече Пансероза, и погледът ѝ стана тъй сериозен. — Ти, все едно, не си в състояние да си удържиш думата.

Виоланта почервения; човек може да признава в душата си своите недостатъци, но да чуе за тях от другите, не му се иска никак.

— Защо мислиш, че аз не съм в състояние да удържа думата си? запитва Виоланта.

— Аз чета това в очите ти! ѝ отговори го-спожата. — Там ходят бурните вълни морски!

„Бурните вълни морски! Бурните вълни морски!“ запя гората над главата на Виоланта.

„Бурните вълни морски! Бурните вълни морски!“ мърмореше реката пред краката ѝ.

— Ах, да! въздъхна тихо Виоланта. — Бурните вълни морски! Та към тях нали се стремя аз! Ще ли ги видя някога? Аз искам да ги видя, искамъ да стигна до тях! Бурните вълни морски!

На следното утро Виоланта се разбуди от рева на бурята!

Клонете на дърветата трещеха в прозорците ѝ, реката кипеше и бучеше, сухи листе се носеха из въздуха над ливадата, като прелетни птици.

Виоланта бърже се облече и избяга. Ветра дърпаше роклята ѝ, подхвана я и я понесе нея самата по равнината, по гората.

Върховете на дърветата шумеха, от време на време по въздуха се разнасяха сякаш тръбни звуци, от които джбовете трещеха, клончетата и пръчките се чупеха.

„Бурните вълни морски!“ свиреше гората. „Бурните вълни морски!“ реवेशе реката.

— Да, да! Бурните вълни морски! се провикваше Виоланта и отбягваше по-нататък, като див лебед; шалчето ѝ се развяваше зад плещите ѝ, като криле.

Храстите късеха дрехите ѝ, тя се препъваше о камъните, натъкваше се на пнове, но все продължаваше да бяга безспирно.

От гората тя попадна в отворено поле, където не растеха ни дървета, ни храсти, и тук тя затича още по-силно.

Бурята я гонеше, като лекичка шушка, все по-далече, по-далече, по-близо към морето.

Краката ѝ едва допираха земята, тя не можеше душата си да поеме, и все ходеше, ходеше по оголеното поле, към песъчните дюни<sup>1)</sup>, към морето.

<sup>1)</sup> Там където бреговете морски са по-ниски от морето, в Дания и Холандия, жителите правят големи насипи от пясък, като преграда на морските вълни; тия насипи се казват дюни.

Внезапно една силна хала я събори, и тя легна безчувствена у подножието на дюната. Когато се свести, тя видя над себе си синьото небе и нищо повече.

Най-първо тя не можеше да разбере, где е. Наоколо беше тъй пусто. Но ето тя стана и тръгна по-нататък, по пясъка. Там, зад дюните, нещо се синееше. Това бе морето. Но бурята утихна, и морето съвсем се укроти, разширило се също тъй безкрайно и безгласно като небето.

Далеч, до където очи гледаха, не се виждаше ни късче земя, нито кораб, нито ладия.

До самите краища на хоризонта се разширяваше тая лъщяща се неподвижна синевина.

„Та туй не е море! помисли Виоланта. — Това е небе!“ И тя пристъпи до самата вода и намокри в нея ногата си.

Морето не се помръдна. То лежеше мирно, притайвайки се, като някой огромен див звер, очакваш скрито жертвата си.

— Нема туй е морето? пак запитва Виоланта. — Аз не си го представях такава. Зер аз няма да видя бурните вълни морски.

Тук небосклона изведнаж потъмня. Далчния край на морето се смрачи, а сетне съвсем почерня, и сякаш някакви тръпки преминаха по равната морска повърхност.

Цела редица дребни бело-вълнестии вълни се втурнаха към брега, отблесвайки на слънцето.

Виоланта се засмя, запляска ръце. — Ето ги, ето ги идат! Бурните вълни морски!

Във въздуха се разнесе страшно изхвучаване и морето стана тъмно, страшно, и като някоя стена се втурна бурно към брега.

— Ето ги на, бурните вълни морски! — прошпна Виоланта. — Какви съпрелестни! Но при все това нея я обхвана трепет. Те беха толкова много, те се надигаха тъй грозно!

Във въздуха пак нящо изви. Вълните се изправяха, протягаха глава, зеленееха, синееха, чернееха се и изведнаж, сякаш по знака на някой магйосник, се покриваха с бяла пана по гребените.

Със страшен грохот се разпръсваха те на брега. — Уу! прошпна Виоланта. — Та те били страшни, бурните вълни морски!

А вълните сѐ растеха и растеха, ставаха колкото къща, колкото черква, колкото кула високи.

Между тях се отваряха тъмни бездни, а по-шметната висина на гребените им кипеше бяла пена.

Те се ежеха, изправяха се, скачаха, като тигри, ревеха, като лъвови, виеха като зли ду-